

enkelte. Jeg vil gerne henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed derpaa. Det sidstnævnte er selvfølgelig holdt indenfor Lovens Grænser. Kunde man ved nærmere Overvejelse være i Stand til at sætte en Stopper derfor, vilde det være heldigt. Jeg kan ikke se, at det just kan lade sig gøre ved denne Lejlighed — det maa være den offentlige Mening, der her skal gribe ind og sige Stop, naar man gaar for vidt i saa Henseende.

I det hele taget vil jeg anbefale de af den højtærede Minister stillede Ændringsforslag. Vi faa jo nu at se, om han kan gaa med til det af det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos) antydede. Det vilde jo være rart, om Sagen hurtigt kunde gaa igennem og Loven fremkomme i Lovtidende, saa at vi ikke skulle vente alt for længe paa dens Gennemførelse.

H. N. Hansen: Ved denne Sags Foretagelse i Fjor her i Tinget var det mit og mit Partis Ønske, et Ønske, som jeg udtalte straks ved Samlingens Begyndelse, og som blev stærkere og stærkere for os efter den Udvikling, som Forholdene tog i Samlingens Løb, at man skulde stille denne Sags Fremme i Bero, indtil andre Forhold var indtraadte i Justitsministeriets Ledelse. Dette er nu siden sket og sket paa en langt sørgeligere Maade, end nogen af os havde tænkt sig. Jeg er vedblivende af den Anskuelse, uden at jeg dog skal tage nogen Debat op derom med den første ærede Taler paa Mødet i Dag, at det i og for sig vilde være rigtigt, om man var gaaet den Vej, som vi havde anbefalet, og det vilde ogsaa have ført til et bedre endeligt Udfald af nærværende Sag. Andre Medlemmer saa anderledes herpaa, og det lykkedes dem i forrige Samling at faa denne Sag gennemført. Æren herfor og Ansvar et herfor maa ligge hos de ærede Medlemmer. Jeg tror, at Ansvar et i Tidens Løb vil blive det største. Nu ligger jo Sagen imidlertid ganske anderledes for ved det Forslag, der nu ligger paa Tingets Bord. Vi staa overfor en Lov, der er vedtagen med stort Flertal i begge Ting og stadfæstet af Kongen, og det vilde forekomme mig lidet tiltalende, om man nu forsøgte at rokke ved denne Lov i dens Hovedtræk, ligesom jeg ogsaa tror, at det vilde være ganske ørkesløst. Jeg vil derfor bestemt fraraade, at nogen spilder sine Kræfter derpaa. Lovforslaget er jo alene fremkommet, fordi det er fundet urigtigt at lade dette betydningsfulde Lovarbejde

bære et saa sørgeligt Navn som det, der har paraferet Loven; i denne Opfattelse kan jeg for mit Vedkommende ganske samstemme. De faa Ændringer, som Ministeren har fremsat, har jeg intet fundet at erindre imod, og skulde der trænges til Rettelse paa de Punkter, som det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos) i Dag fremhævede for os, vil det jo ogsaa let kunne ske. Jeg kan ganske slutte mig til Ønsket om, at denne Sag hurtigt maa gaa gennem Tinget. Jeg vil, hvad jeg allerede nu tør mene, endog anse det for urigtigt at gøre Forslaget til Genstand for Udvalgsbehandling, hvad der jo let vil kunne trække Sagen i Langdrag. De Punkter, den første ærede Taler fremdrog, forekomme mig ogsaa let at maatte kunne afgøres ved umiddelbar Forhandling mellem den højtærede Minister og det ærede Medlem, der jo ogsaa i Fjor var Ordfører her i Tinget for denne Sag, inden 2den Behandling. Jeg skal derfor indskrænke mig til at anbefale Sagen til hurtig Fremme her i Tinget.

Harald Jensen: Det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos), der var Ordfører for det Udvalg, der i Fjor var nedsat angaaende dette Lovforslag, udtalte sig meget begejstret og rosende om den Lov, som fremkom ved Afstemningerne i Tingene den 22. Maj i Fjor. Jeg kan ikke dele denne Begejstring og Glæde, tværtimod, det forekommer mig, at denne Lov maatte vi helst have været fri for, indtil Folkestemningen var bleven saa stærk, at det kunde blive en bedre Lov end den, det blev. Det ærede kongevalgte Medlem udtalte, at der havde staaet to Opfattelser mod hinanden, den mere teoretisk-radikale Opfattelse og den mere praktisk-konservative, og at denne sidste havde sejret, idet den første havde maattet bøje sig for Retslivets Krav. Jeg kan ikke se, at dette er ganske korrekt. Jeg er i hvert Fald klar over, at mit Parti som ogsaa det Parti, der staa os nærmest, gjorde den Modstand, vi kunde, indtil det yderste, og vi havde vore Grunde dertil. Vi kunne nemlig ikke se, at det, som det ærede Medlem fremhævede som det gode ved Loven, nemlig den Begrænsning, den havde faaet under Behandlingen her i Tinget, var noget, som vi kunde stemme for. Jeg skal i saa Henseende blot nævne det Punkt, der vel er Kærnepunktet i Loven, nemlig Nævningeinstitutionen. Rent bortset fra, at Grundlovens Krav ikke helt sker Fyldst, skal jeg om dette Punkt,